

[Peter Larsen.]

stre kan være enig i det rimelige i, at man udskyder revisionen også af ungdomsloven under hensyn til den nære tilknytning, denne lov har til den større lov om ufaglærtes uddannelse.

Jeg føler alligevel trang til at knytte nogle enkelte kommentarer til dette lille lovgivningsområde, for da vi fik lovrevisionen i 1960, var det i og for sig noget af et brud med det oprindelige, idet man dengang gik over til at lægge mere vægt på uddannelse end på beskæftigelse.

Jeg synes, at de erfaringer, der er gjort siden da, er så tilfredsstillende, at man bør overveje at gå videre. Nu er vi heldigvis også i den situation, at der ikke er ungdomsarbejdsløshed. Jeg kan her henvise til en opgørelse pr. 7. december, der viser, at der kun var 4 henvisningspligtige, hvorimod der var 120 på de skoler, som arbejdsministeriet har. Det viser, at de unge fra 18 til 25 år i stigende grad på frivilligt grundlag søger en uddannelse af faglig art; det viser en interesse for at lære noget mere. Det må også anspore os til her i tinget at prøve på at bygge de kommende rammer op på en sådan måde, at vi kan kalde endnu flere unge frem.

Når dette er sagt, vil jeg gerne føje til, at det også for venstre vil være ganske naturligt, at vi i lyset af den udvikling, vi her er inde i, er opmærksom på det hensigtsmæssige i at samle disse to love i én lov i stedet for at have denne opdeling på et lovgivningsområde, der dækker både de helt unge og de mere modne. Jeg tror, at det så vil være lettere at imødekomme ønsker i erhvervslivet om, at man på et tidligere tidspunkt — som også fremhævet af min partifælle det ærede medlem hr. Axel Kristensen — får fat i disse unge og får dem givet en uddannelse, så de står bedre rustet.

Der er givetvis mange problemer, der trænger sig på, og hele dette store område er i virkeligheden så nyt, at det vel nok endnu er for tidligt at drage de endelige konklusioner, men det vil dog være rimeligt, at vi har opmærksomheden henvendt på fremtidig at få en lov, der i højere grad end den lovgivning, vi har i øjeblikket, har bud til alle dem, der har uddannelsesbehov.

Vi er fra venstres side positivt indstillet,

ikke alene over for de foreliggende lovfor­slag, men også over for en samlet løsning af de her omtalte problemer, og jeg vil gerne anbefale udskydelsen af den fore­slåede revisionsbestemmelse.

Knud Bro: Filosofien, der ligger bag ved den lov, der er til behandling her i dag om erhvervs­mæssig uddannelse af ikke-faglærte arbejdere, tror jeg man må anse for overordentlig fornuftig, for jeg tror, at det, der er den tekniske tidsalders allervorligste problem og en af de væsentligste prøver, vi stilles på i denne tidsalder, er, om det er muligt for os at følge med, således at arbejdskraften stadig får den omskoling og tillæring, der er nødvendig. Jeg tror, den tid er forbi, hvor man én gang for alle kan uddanne sig. Det er ikke alene et spørgsmål om en økonomisk fornuftig indretning — og forudsætningen for denne er jo netop den mobilitet, jeg her omtaler — men det er også et menneskeligt spørgsmål, fordi ethvert menneske har en vis ret til at få et menneske­værdigt arbejde at beskæftige sig med. De, der alene vil forlade sig på fysisk styrke — altså ingen viden eller uddannelse — vil opdage, at de bliver overflødige i den tid, de kommer til at leve i.

Den lov, vi diskuterer her i dag, har virket under fuld beskæftigelse. Det har vi alle grund til at glæde os over. Vi har også grund til at understrege, at fuld beskæftigelse jo også på sin vis er en uddannelse, da vel især for voksne.

Den højtærede arbejdsminister kommer nu til folketinget og beder om at få loven forlænget i 3 år. Jeg tror, den højtærede minister har ret i at gøre dette, fordi vi endnu savner tilstrækkelige erfaringer på dette område. Man har vel også lov at sige, at tiden ikke synes at være helt moden til, hvad der skal ske og må ske på dette område; her tror jeg den højtærede arbejdsminister er ganske enig med mig. Det, der skal ske, er nemlig — i hvert fald efter min og vor opfattelse, og jeg tror som sagt, at mange vil dele denne opfattelse — at man må have en fælles erhvervsuddannelseslovgivning, man må have smeltet alle disse områder sammen, som hver for sig beskæftiger sig med uddannelsen: lærlingeloven, erhvervsvejledningsloven og ungdomsloven og alle disse områder. En sådan erhvervsuddannel-